

Italienska Palatset

Växjö

Helena Wikström och Stina Siljning

"Fragilt"

Utställningen visas till 14 november.

Fragilt

Helena Wikström och Stina Siljning på Italienska Palatset

"Min son tog sitt liv i april".

Orden går inte att göra olästa. De står skrivna svart på vitt i texten till utställningen "Fragilt", med Stina Siljning och Helena Wikström, på Italienska Palatset i Växjö. Det är Stinas berättelse, och den ger förutsättningarna för en utställning där skörheten står i centrum. Ärligt och utan omskrivningar. En tätt sammanflätad installation med döden som en ovanligt påtaglig medpassagerare.

Helena Wikström och Stina Siljning studerade konst ihop men har aldrig samarbetat tidigare. Redan vid förra årsskiftet började de planera utställningen i Växjö, men under våren inträffade katastrofen. Den tragiska händelsen kom att påverka inte bara livet utan också utställningen. I mycket är "Fragilt" ett sorgearbete, med en tydlig hyllning till Stinas bortgångne son.

Som ett nav i utställningen sitter en bleknad och paisleymönstrad sjal bakom glas och ram. Den var den 27-årige sonens favorit, och har för Stina Siljning blivit en referenspunkt i skapandet. Flertalet av hennes föremål har samma proportioner, eller till och med mått, i form av en något skev kvadrat. Inte minst de snittytor av trädstammar där en viss årsring markerats. Titeln *Jag räknar till 27* gör alla frågor överflödiga.

Siljning har också sammanställt ett urval av de bilder sonen gjort. Den i sammanhanget spretiga exposén kulminerar i ett självporträtt i rymddräkt, som hon valt att själv arbeta vidare med i verket *Till månen*. Ett grepp som när man är medveten om det framstår som särskilt känsloladdat.

Med en så starkt överhängande närvaro är det lätt att tro att Helena Wikströms medverkan hamnar lite vid sidan. Så är det inte. Det första man förnimmar i utställningen, som är fördelad på ett stort rum och tre angränsande små, är ett ljudspår med Händels *Lascia ch'io pianga*. En sopran-aria vars vemod det är svårt att värja sig mot. Den tonsätter videoverket *Sonatina Mesto*, där en animerad bläckfisktatuering kommer till liv. Mörk och på gränsen till hotfull, som ett sorgedäsen, men ändå vacker. Just bläckfisken återkommer i flera av Wikströms verk, både som påtagligt landad och dödad fångst och som gåtfull och gäckande skuggvarelse i det fria.

Operareferenser finns även i rummets dominerande installation, *Fil di voce*, av Wikström. De långa trådarna med oregelbundna blåsor påminner framför allt om en stiliserad havsvegetation, och bidrar till att ge utställningen rumslighet.

Jag slås särskilt av den organiska framtoningen i "Fragilt". Här finns knappt några räta vinklar, ingen sträng symmetri. Istället mjuka former och antydning om döden som en transition istället för ett slut. Till ett nytt liv eller tillbaka till naturens livgivande kretslopp. Stämningen är lugn, meditativ och med en uttalad ambition om att nå acceptans. Kjell Höglunds låt *Man vänjer sig* går delvis som ett mantra genom Siljnings

VOLYM

del. Men det är samtidigt ett realistiskt mörker som visas, och bakom lugnet kan man ana den ofrånkomliga sorgen och förtvivlan.

Text och foto: Thomas Lissing

Volym 2020-11-04

Presentation av skribent:

Thomas Lissing, Växjö, är frilansjournalist inom kulturområdet. I grunden pressfotograf, senare utbildad kulturvetare med inriktning på konstvetenskap vid Linnéuniversitetet. Har skrivit ett flertal böcker inom området kulturmiljö och arkitekturhistoria. Verksam som konstkritiker sedan 2005, främst inom dagspress, samt trädgårdsskribent. Passionerad trädgårdsentusiast som odlar palmer i Småland.